

ทดลองอ่าน

ทดลองอ่าน

ทดลองอ่าน

放学等我
2

เลิก เรียน แล้วเจอกัน

ร่วมพูดคุย เสนอแนะ

กับนิยายเอเวอร์วายได้ที่

 everY

 @everY_2015

คำนำ

เลิกเรียนแล้วๆ ใครมีการบ้านก็รีบกลับไปทำการบ้านกันเถอะ ส่วนใครที่ใกล้จะสอบ ในช่วงนี้ก็ขอให้อ่านหนังสือแล้วเข้าหัว หรือถ้าไม่ไหวจริงๆ ลองหาเด็กที่ขี้อายมาช่วยติวดูสิ

แต่ว่าก็ว่าเถอะ ใครจะไปเหมือนกับ 'อวี๋ฝาน' นักเรียนชั้นมัธยมปลายปีสอง ใน 'เลิกเรียนแล้วเจอกัน' ที่มีคิวเตอร์ส่วนตัวส่วนตัวแบบ 'เงินจิ้งเซ็น' คอยวิดีโอคอลล์ มาอธิบายโจทย์ให้ฟังแทบทุกคืนกัน ยิ่งนานวันเข้าจากความสัมพันธ์แบบที่อยากขัดหน้า สักหมัดในครั้งแรกก็กลายมาเป็นเพื่อน (?) ที่ตัวติดกันแทบทุกเวลา แต่ไม่ใช่ว่าทุกเรื่องราว จะผ่านพ้นไปได้ด้วยดีโดยไม่มีอุปสรรคหรืออะไรนะ มันก็คงเหมือนกันกับความสัมพันธ์ ของพวกเขาทั้งสองคน...

สุดท้ายแล้วอุปสรรคที่ว่ามันคืออะไร และพวกเขาจะสามารถข้ามผ่านไปได้ โดยไม่ต้องบอบช้ำหรือไม่ ถ้าพร้อมแล้วเปิดหน้าถัดไปเพื่อติดตามต่อกันได้เลย

ด้วยไมตรีจิต

สำนักพิมพ์เอเวอร์ไว

แนะนำตัวละคร

* หูผาง

หัวหน้าครู เป็นคนเคร่งครัดในกฎระเบียบอย่างมาก มักจะไล่กวตนักเรียนที่ทำผิดกฎระเบียบของโรงเรียน อยู่บ่อยๆ ถือว่าเป็นไม้เบื่อไม้เมากับอวี๊ฟานและแก๊งเพื่อน เลย์ทีเดียว ภายนอกดูโผงผาง ดุร้าย แต่จริงๆ แล้ว รักนักเรียนมาก ทั้งยังจิตใจดี ใจอ่อนง่าย และพร้อมที่จะ ให้ความยุติธรรมกับทุกคนเสมอ

* จวงฝางฉิน

ครูประจำชั้นห้องเจ็ด เป็นคนตรงไปตรงมา นิสัยห้าวๆ ลุยๆ เข้าใจและรู้วิธีการรับมือกับนักเรียนในห้องของตนเอง เป็นอย่างดี แม้เด็กในห้องจะเกรงกลัวแค่ไหน เธอก็ พร้อมที่จะให้ความช่วยเหลืออยู่เสมอ จึงเป็นครูที่อวี๊ฟาน และแก๊งเพื่อนเกรงใจเวลาจะทำเรื่องผิดกฎมากที่สุด

* จี้เหลียนอี

แม่ของเฉินจิ่งเซิน เป็นผู้หญิงที่ดูภูมิฐานและมีฐานะร่ำรวย เจ้าระเบียบ เคร่งครัดกับชีวิตลูกมากๆ นี่ถึงผลประโยชน์ ของลูกเป็นสำคัญ โดยหลายครั้งอาจจะละเลยเรื่อง ความรู้สึกของลูกไป เนื่องจากเข้าใจว่าทุกอย่างที่ตนเองทำ ล้วนเป็นเพราะความหวังดีที่มีต่อลูกทั้งนั้น

* อวี๋ข่ายหมิง

พ่อของอวี๋ฝาน เป็นคนไร้จริยธรรม ไร้ความรับผิดชอบ
ขึ้นมา ติดการพนัน ชอบใช้ความรุนแรงในครอบครัว
นอกจากจะไม่ประสบความสำเร็จในชีวิตแล้ว ยังไม่ผ่าน
มาตรฐานของการเป็นพ่อคนอื่นด้วย

* ดิงเซี่ยว

นักเรียนมัธยมปลายปีสองคนหนึ่ง ซึ่งตอนอยู่ชั้น
มัธยมปลายปีหนึ่งเคยโดนอวี๋ฝานเอาถาดข้าวคว่ำใส่ศีรษะ
กลางโรงอาหาร เนื่องจากพุดจาตูกผู้หญิงที่มาบอกรัก
อวี๋ฝานแต่ถูกอวี๋ฝานปฏิเสธ ทำให้อวี๋ฝานที่ให้เกียรติผู้หญิง
มาตลอดทนฟังโดยไม่จัดการอะไรไม่ได้

นิยายเรื่องนี้เป็นเรื่องที่ต่างขึ้นจากจินตนาการของผู้เขียน
ไม่มีความเกี่ยวข้องกับบุคคล สถานที่ หรือเหตุการณ์จริงใดๆ

เนื้อหาไม่ประเดิณอ่อนไหวเกี่ยวกับความรุนแรง ปรัชญาครอบครวั
การทำร้ายทางร่างกายและจิตใจ การบูลลี่
ซึ่งอาจส่งผลกระทบต่อทางจิตใจ
สำหรับผู้อ่านที่มีอายุ 18 ปีขึ้นไป
โปรดใช้วิจารณญาณในการอ่าน

บทที่ 36

อาจเป็นเพราะเงินจิ้งเซินมีตาชั้นเดียว และก็อาจเป็นเพราะรูปตาที่เรียวยาว
แววตาของเขาจึงมักสื่อความหมายว่าคนแปลกหน้าห้ามเข้าใกล้

หากใช้คำพูดของอวี๋ฝานมาพูดก็คือกวนโอ้ย กวนโอ้ยมากๆ

แต่เวลาเงินจิ้งเซินก้มลงมาตั้งใจมองจุดใดจุดหนึ่งหรือคนใดคนหนึ่ง
ความระแวงระวังและความเย็นชาที่เกิกไว้อยู่ตลอดเวลานั้นก็จะหายไป
นัยน์ตาดำขลับลุ่มลึกก็จะแปรเปลี่ยนเป็นเปล่งประกายมากเช่นกัน

ถ้านายใช้สายตามีมารยาทแบบนี้มองฉันแต่แรก ฉันก็คงไม่หาเรื่องนาย
หรอก

อวี๋ฝานคิดอย่างสับสนวุ่นวาย

กระทั่งเสียงฝีเท้ากระเจิดกระเจิงดังมาจากทางด้านหลัง ในที่สุดอวี๋ฝาน
ถึงได้สติกลับมาโดยสมบูรณ์ จึงเก็บมือของตนเอง

ไม่กี่วินาทีต่อมา พอเขาคิดถึงอะไรบางอย่างอีกครั้งก็ยื่นมือไปคลึงหูของ
ตัวเอง

เสียงจั่วควนดังอยู่ไม่ไกลไม่ไกล "นี่ ฉันว่านะ นายวิ่งเร็วขนาดนี้ทำไมเหนียว
หูผางไม่ได้ตามจับนายอยู่ข้างหลังสักหน่อย...อีกอย่างนายลากเด็กที่อปปมาทำไม
เราจะไปต่อยต่อกัน เด็กที่อปปจะตามไปด้วยได้ไง"

เงินจิ้งเซินยืนตัวตรง เอ่ยอย่างเรียบเฉย "ฉันไปด้วย"

ทุกคนเงยไปโดยปริยายอยู่หลายวินาที "..."

จ้าวควนพูดอย่างเสแสร้ง "นี่ไม่ใช่หอรอกมั้ง ถ้าโดนแตะโดนชนพวกฉัน
รับผิดชอบไม่ไหวหรอกนะ"

หลักๆ คือรู้สึกว่าคุณจะเป็นตัวถ่วงนะ

"ไม่เป็นไร พวกฉันคนเยอะแล้ว เด็กที่อป นายไม่ต้องเป็นห่วงหรอก จะต้อง
เอาคืนพวกมันให้นายได้แน่นอน ไปกันอวีผ่าน ฉวยโอกาสตอนพักเที่ยง..."
จ้าวควนจ้องแผ่นหลังที่อยู่ด้านหน้าแล้วขมวดคิ้ว "นายเอาแต่ขี้หนูทำไมเนี่ย
แดงหมดแล้ว"

"ยุ่งกัคนะ" อวีผ่านกล่าวอย่างเย็นชา

จ้าวควน "จึ้นนายหันหลังให้ฉันทำไม"

"ไม่อยากเห็นหน้านาย"

"..."

นายนี้มันไม่มีมารยาทเลยสักนิดจริงๆ

จ้าวควน "จึ้นคุณจะเดินไปข้างหน้าที่ก่าวละครับ ไปโรงเรียนข้างๆ เพื่อแก้แค้น
ให้นายนะ"

จ้าวควนเป็นนักเรียนหัวขบถตัวอย่าง ชอบอ่าน 'กู้อยู่ใจ'* ตั้งแต่เด็ก

เขายึดติดกับเรื่องนี้ หนึ่งเพราะอยากช่วยอวีผ่านระบายอารมณ์ สอง
เพราะอยากเสวยสุขกับศักดิ์ศรีและ 'ชื่อเสียง' ที่ได้มาจากการต่อตี บอกไม่ได้ว่า
สัดส่วนของสาเหตุไหนมีน้ำหนักมากกว่ากัน

ตอนอวีผ่านอยู่ชั้นมัธยมปลายปีหนึ่งเคยเล่นกับเขาพักหนึ่ง เห็นเขาชอบ
นัดต่อยกับคนอื่นทุกวันก็คอยๆ ไม่ไปวุ่นวายกับเขาอีก

"วันนี้ไม่ไป" อวีผ่านว่า "ฉันจะกลับบ้านแล้ว"

จ้าวควน "...?"

อวีผ่านคลึงหูพอแล้วก็ซุกมือเข้าไปในกระเป๋ากางเกง ก่อนเดินไปทาง
ประตูหลังของโรงเรียนโดยไม่หันกลับมา แต่เมื่อเดินไปได้สองก้าวก็หยุดลงอีกครั้ง
เขาหันหน้าไป มองเงินจิ้งจिनตาขวางแวบหนึ่ง "แล้วก็นายนะ...ไสหัว"

* กู้อยู่ใจ (Teddy Boy) คือการ์ตูนที่เป็นเรื่องของเด็กหนุ่มซึ่งเติบโตมากับกลุ่มเพื่อนข้างถนน และใช้ชีวิต
อย่างเลวร้ายท่ามกลางยุคสมัยที่เศรษฐกิจตกต่ำ มีการฆ่าล้างแค้นกันเกิดขึ้น

กลับบ้านไปซะ”

หลังจากอวี๋ฝานกลับถึงบ้านก็ล้างหน้า

เขามองผมที่เปียกชุ่มตรงบริเวณหน้าผาก คิดในใจว่าควรตัดผมแล้วหรือเปล่า ตรงนี้พอยาวแล้วเวลาชกต่อยกันจะถูกคว้ามได้ง่าย ๆ เดี่ยวจะตกเป็นฝ่ายเสียเปรียบ...

โทรศัพท์มือถือที่วางอยู่บนอ่างล้างมือสั่นครืดทีหนึ่ง อวี๋ฝานเช็ดมือกับผ้าขนหนูก่อนจะหยิบขึ้นมาดู

s จนถึงบ้านแล้ว

วินาทีต่อมารูปถ่ายของฝานฝานรูปหนึ่งก็ถูกส่งมา

เงินจิ้งเซ็นจับปลอกคอหนึ่งที่อยู่บนคอสุนัข เส้นเลือดตามข้อมือปูดขึ้นมาเล็กน้อย ปลุกสุนัขนำส่งสารที่กำลังหลับอยู่ให้ตื่นขึ้นมาทำหน้าที่อย่างถึงบังคับ

น่ารำคาญซะมิด ใครอยากดูหมาของนายกัน

อวี๋ฝานจ้องสุนัขสักพัก แล้วเลื่อนสายตาลงไปมองมือถือที่ตึงสุนัขไว้ จนกระทั่งมีใครสักคนส่งข้อความมาเขาถึงได้ล็อกหน้าจอด้วยสีหน้าไร้อารมณ์

เขายืนเงยบึ้ง อยู่หน้ากระจก จากนั้นก็ยื่นมือไปเปิดก็อกน้ำและล้างหน้าอีกครั้ง

วันจันทร์ ตอนเช้าเวลาเจ็ดโมงครึ่งดวงอาทิตย์ก็โผล่พ้นขึ้นมาแล้ว

ตอนอวี๋ฝานมาถึงโรงเรียน ประตูโรงเรียนก็ปิดแล้ว ด้านในกำลังบรรเลงเพลงอยู่ เขาเดินอ้อมไปปีนกำแพงที่ประตูหลัง โดดแถวแล้วกลับไปห้องเรียนทันทีในห้องเรียนว่างเปล่าไม่มีใคร

สองมือของอวี๋ฝานถูกระเป๋ากางเกง หาวพร้อมเดินไปตรงที่นั่งของตัวเอง เดินไปได้สองก้าวจู่ๆ ก็เลี้ยวไปเห็นอะไรบางอย่าง

เขาหยุดอยู่หน้าบอร์ดข่าวและเงยหน้ามอง

เทพที่ติดเกียร์ดิब्ตรโบหนึ่งที่ห้องพวกเขาได้รับในวันงานกีฬาหลุด
มีมุมหนึ่งลู่ลงมาบังชื่อของผู้รับรางวัล

ทว่าอวีผ่านไม่ต้องดูก็รู้ว่าเกียร์ดิब्ตรโบนี้เป็นของใคร

อวีผ่านหันหน้ากลับไปยังที่นั่ง แล้วเปิดหน้าต่างที่อยู่ด้านข้างตน ให้
อากาศสดชื่นโกรกเข้ามาในห้องเรียนที่ไม่ได้เปิดมาสองวัน จากนั้นก็พับศีรษะลง
บนโต๊ะเรียนเตรียมหลับ

เขาฟุบอยู่หลายนาที่คล้ายกับปลาดาย เอียงศีรษะไปทางหน้าต่างและ
ลืมหืมตาขึ้นมาอย่างช้าๆ

วินาทีต่อมาอวีผ่านก็ลุกขึ้นจากโต๊ะแล้วเดินไปหยิบเทปกาวออกมาจาก
ลิ้นชักของโพเดียม จากนั้นก็หิ้วเก้าอี้ของตนไปทางด้านหลังและวางไว้
หน้าบอร์ดข่าวดัง 'ปัง'

เขาเหยียบเก้าอี้ ยื่นมือไปคลี่มุมของเกียร์ดิब्ตรโบที่หลุดออกมา เผยให้เห็น
ตัวอักษรทั้งห้าตัว 'นักเรียนเงินจิ้งเซ็น'

ที่หนึ่งของสายชั้น แม้แต่เกียร์ดิब्ตรโบเดียวก็ติดไม่ดี ไร้ประโยชน์จริงๆ
อวีผ่านฉีกเทปกาวแปะลงไปหลายชั้น จากนั้นก็ติดอยู่ครู่หนึ่ง ก่อนจะ
เพิ่มความมั่นคงให้กับมุมอื่นๆ ที่เหลือทั้งหมดไปอีกสองชั้น

ขณะจัดการกับมุมสุดท้าย เสียยี่สิบเท้าก็ดังแว่วมาจากนอกประตู

ขณะนี้ฝ่ามือข้างหนึ่งของอวีผ่านยังแนบอยู่บนผนัง พยายามกดเกียร์ดิब्ตร
โบนั้นให้แน่นๆ

เขายังไม่ทันมีปฏิกิริยา วินาทีถัดมาประตูหลังของห้องเรียนก็ปรากฏ
เงาร่างสูงโปร่งร่างหนึ่ง

อวีผ่านหันหน้าไปตามปฏิกิริยาโต้ตอบอัตโนมัติ ก่อนสบตากับเจ้าของ
เกียร์ดิब्ตรโดยไม่ทันตั้งตัว

เงินจิ้งเซ็นยืนอยู่ที่ประตูหลัง สองมือลู่อ้างลำตัวอย่างเป็นธรรมชาติ
บางทีสาเหตุอาจเป็นเพราะเพิ่งฟังผู้บริหารโรงเรียนพูดเสร็จมาหมาดๆ สิ้นน้ำจิ้งลำ
นิดหน่อย

ทั้งสองสบตากันอยู่พักหนึ่งโดยที่ไม่ขยับเขยื้อน ทันใดนั้นเงินจิ้งเซ็น

ก็ละสายตา มองไปยังจุดที่ฝ่ามือของอีกฝ่ายกดทับไว้

อวี๋ฝาน "..."

ชั่วพริบตานั่นอวี๋ฝานอยากจะกลืนเทปขาวที่อยู่ในมือลงไปซะ

สีหน้าของอวี๋ฝานจากง่วงนอนกลายเป็นตะลึงงัน จากนั้นก็งุนงง
ทำยที่สุดก็เจ็บด้วยความเย็นเยือกที่อยากจะฆ่าปิดปากคน

หากเป็นคนที่เอาตัวรอดเก่งสักหน่อย ล้วนรู้ว่าตอนนี้ควรปิดปาก
แส้รังตาบอด

เฉินจิ้งเชินถาม "ทำอะไรอยู่"

"ฉีกเกียร์ดิบตร" อวี๋ฝานว่า

เฉินจิ้งเชินวางข้อมือลงบนพนักเก้าอี้โดยไร้สัมผัสนิ่ง กิ่งประคองเก้าอี้
และเอ่ยถาม "ทำไมต้องฉีกด้วย"

อวี๋ฝาน "ฉันไม่พอใจที่จะติดไว้กับที่สอง"

เฉินจิ้งเชินมองเทปขาวหลายชั้นที่แปะอย่างสะเปะสะปะ

อวี๋ฝานหันหน้าเข้ามานั่งอยู่สักพัก ในใจคิดว่า ฉันแหม่งกำลังต่อปากต่อคำ
อะไรอยู่เนี่ย... หรือไม่ก็ฆ่าปิดปากซะเลยดีกว่า แล้วก็รู้สึกได้ว่ากางเกงนักเรียน
ถูกคนจับไว้เบาๆ

"ครั้งหน้าฉันจะพยายาม" เฉินจิ้งเชินถามไปตามคำพูดของเขา "ครั้งนี้
อนุโลมหน่อยได้ไหม"

อวี๋ฝานยืนอยู่บนเก้าอี้ หลบตามองเขาแวบหนึ่ง ก่อนเหยียบเก้าอี้ลงมาด้วย
สีหน้าบูดบึ้ง

วันนี้พิธีเคารพธงชาติเสร็จเร็วกว่าที่ผ่านๆ มา ตอนเลิกแถวเลยยังมีเวลาเหลือ
ก่อนคาบแรกสืบทกว่านาที่

บรรดานักเรียนต่างทยอยกลับมาแล้ว พอเข้ามาในห้องเรียนก็เห็นร่าง
คนสองคนที่อยู่กลุ่มท้ายห้อง

พออวี๋ฝานกลับไปประจำที่ก็พบลงทันที

อันที่จริงเขาไม่ได้กำลังหลับ แต่ตอนนี้เขาไม่อยากจะเห็นหน้าเฉินจิ้งเชิน
เท่าไรนัก

ความจริงอวีผ่านเสแสร้งแก้งทำได้ค่อนข้างดี ไหล่ของเขากะเพื่อมขึ้นลงเบาๆ ไปตามลมหายใจ คนส่วนใหญ่ต่างนึกว่าเขากำลังหลับอยู่

ขณะเดินมาอู้อู้อเองก็คิดอย่างนั้นเหมือนกัน

ดังนั้นเมื่อเขายืนอยู่ข้างโต๊ะเงินจึงเห็นจึงไม่ได้พะวงอะไร มองท้ายทอยของอวีผ่านแววหนึ่งเป็นอันดับแรก จากนั้นก็เรียกเสียงเบาที่หนึ่ง "เด็กที่อป"

เงินจึงขึ้นซ้อนตามองเขา

"เดี๋ยวในห้องก็จะปรับเปลี่ยนที่นั่งไม่ใช่หรอ...ฉันเคยถามครูประจำชั้นแล้ว เธอบอกว่าขอแค่นายโอเคก็จะย้ายพวกเราสองคนไปนั่งด้วยกันได้ เออคือ...ฉันรู้ว่าวิชาอื่นๆ ช่วยนายไม่ได้แน่นอน แต่เรื่องความวิเศษภาษาจีนแต่ละครั้งฉันได้สืบทอดคะแนนผิดพลาด คะแนนเต็มก็เชื่อว่าไม่เคยได้ ฉันคิดว่าฉันอาจจะให้คำแนะนำเล็กๆ น้อยๆ กับนายในด้านนี้ได้"

อู้อู้ออยกนั่งกับเด็กที่อปจริงๆ ดังนั้นเขาจึงพยายามขายตัวเอง "ก่อนหน้านี้เราเคยนั่งด้วยกัน นายก็รู้ว่าฉันไม่เคยหลับหรือคุยในคาบเลย ไม่รบกวนนายเด็ดขาด เพราะงั้น..."

เสียงพูดของอู้อู้อหยุดชะงักทันที

เพราะศีรษะของคนที่ปอบอยู่ด้านข้างขยับ

อวีผ่านเงยหน้าขึ้นมาจากวงแขน มองไปทางอู้อู้อโดยไม่มีท่าทีใดๆ แผลที่เขาได้มาเมื่อสัปดาห์ก่อนยังไม่หายดี มุมปากจึงยังคงติดพลาสติกไว้แผ่นหนึ่ง รูปลักษณะภายนอกค่อนข้างน่าวันเกรง

อู้อู้อตกใจ แม้ปากอย่างกระอักกระอ่วน "นักเรียนอวี ฉันไม่ได้มีเจตนาอื่นนะ...ถ้านายไม่อยากจะเปลี่ยนที่นั่งก็ช่างเถอะ..."

ใครบอกว่าฉันไม่อยาก อวีผ่านเกือบหลุดปากพูดออกไป

วินาทีต่อมา อวีผ่านลุกขึ้นนั่งพิงนักเก้าอี้ อู้อู้อออกไปประโยคหนึ่งอย่างแข็งกระด้าง "อยากเปลี่ยนก็เปลี่ยน ไม่เป็นไร"

นั่นทำไมนายทำท่าทางดูขนาดนี้เล่า...

อู้อู้อไม่กล้าเอ่ยคำพูดประโยคนี้ออกมา

ในห้องเรียนเสียงดังโวกเหวก อวีผ่านหันหน้ามองไปนอกหน้าต่าง

ไม่รู้ทำไมจู่ๆ ถึงรู้สึกคันไม้คันมือนิดหน่อย อยากจะสูบบุหรี่

อู๋ซื่อ "งั้นเด็กทีอป..."

"ไม่เปลี่ยน นายไปถามคนอื่นเถอะ"

อวี๋ผานได้ยินคนข้างๆ ตอบอย่างเย็นชา

ทันใดนั้นโทสะที่จู่ๆ ก็พุ่งพล่านขึ้นมากล้นหายวับไป

อารมณ์ที่มาๆ ไปๆ นี้ทำให้เขารู้สึกอธิบายไม่ถูกนิดหน่อย จู่ๆ ได้ะก็ ถูกคนตบที่หนึ่ง ตามมาด้วยขนมปังที่ถูกวางไว้บนโต๊ะของเขา

หวังลู่อันกดขนมปังที่อยู่ในมือตัวเองคำหนึ่ง "อวี๋ผาน นายไม่ทันได้กิน ข้าวเช้าสินะ? ฉันทเลยถือโอกาสไปซื้อที่โรงอาหารมาให้นายชุดหนึ่ง"

"ขอบใจ"

"อ้อ ใช่แล้ว ฉันทจะบอกนายว่าผลสอบกลางภาคออกมาแล้วนะ" หวังลู่อัน ยิ้มอย่างได้ใจ "ผางจินเพิ่งบอกฉันว่าฉันสอบได้ไม่เลวเลย นายคอยดูเถอะ รอคะแนออกมากฉันจะไปคุยเรื่องเปลี่ยนที่นั่งกับผางจินทันที!"

เขาได้ใจเสร็จก็ยังไม่ลืมที่จะประจบสอพลอ "เด็กทีอป ครั่งนี้ขอบคุณนาย มาก วันหลังจะต้องเลี้ยงข้าวนายแน่!"

เฉินจิ่งเซิน "ไม่ต้อง"

"โรงเรียนตรวจข้อสอบเร็วขนาดนี้?" จางเสียนจิ้งสงสัย "แต่นายสอบได้ดี หรือไม่ดีพวกนายสองคนก็ต้องเปลี่ยนที่นั่งอยู่ดีไม่ใช่หรือไง"

หวังลู่อัน "นั่นไม่เหมือนกันสักหน่อย เปลี่ยนที่นั่งได้แต่ต้องให้ฉันเป็นคนออกปาก! ไม่งั้นฉันจะเสียหน้าแค่นั้น!"

"ก็จริง" จู่ๆ อวี๋ผานก็พูดขึ้นมา

พอหวังลู่อันพูดอย่างนี้ อวี๋ผานก็เข้าใจทันทีว่าเมื่อไหร่ก็ตามที่เขาไม่ตัวเองถึงโมโห ความรู้สึกที่เขามีต่อเฉินจิ่งเซินก็เหมือนกับที่หวังลู่อันมีต่อกรรมการนักเรียน ได้นั่งด้วยกันหรือไม่ก็ไม่เป็นไร แต่เฉินจิ่งเซินไม่สามารถไปขอให้ครูย้ายได้เอง...และก็ไม่สามารถถูกคนอื่นแย่งไปได้ด้วยเช่นกัน

เฉินจิ่งเซินกวาดตามองเขาแวบหนึ่ง ไม่พูดไม่จา

จงผางจินเดินเข้ามาในห้องเรียนรวกับสายลม

"รีบนั่งให้เรียบร้อย อีกสิบนาทีก่อนจะเข้าเรียน ครูจะพูดเรื่องสอบกลางภาค กับพวกเธออย่างง่ายๆ สักเดียว...หวังลู่อัน เธอรีบกินซะ" เธอขมวดคิ้ว "อีกอย่าง ทำให้นักเรียนบางคนถึงไม่ไปเคารพธงชาติ"

นักเรียนบางคนนั่งเอือระเหย "มาสายครับ"

ถ้าเป็นเมื่อก่อน ตอนนี้อวีผ่านคงจะไปยืนอยู่ที่หน้าบอร์ดข่าวแล้ว

แต่วันนี้ดูเหมือนจวงฝางจินจะคุยง่ายเป็นพิเศษ

"ต่อไปถึงมาสายก็ต้องมาที่สนามกีฬา...ไม่สิ ต่อไปไม่อนุญาตให้มาสาย แล้ว!" จวงฝางจินกระแอม "เอาล่ะ กลับไปที่ประเด็นหลัก การสอบกลางภาคครั้งนี้ ห้องเราก้าวหน้าขึ้น...มาก"

พูดถึงคำสุดท้ายเธอก็อดไม่ได้ที่จะยิ้มออกมา รอยยิ้มตรงทางตาทับกัน เป็นชั้นๆ ทั่วใบหน้าเกลียด

"คะแนนของนักเรียนทุกคนล้วนมีความก้าวหน้าขึ้นไม่มากนักน้อย คะแนนเฉลี่ยของห้องเราอยู่ที่อันดับแปดของสายชั้น" เธอพูดพลางเปิด คอมพิวเตอร์มัลติมีเดีย ตารางคะแนนปรากฏขึ้นมาบนหน้าจออย่างรวดเร็ว "อันดับหนึ่งของสายชั้นยังคงเป็นนักเรียนจีนจึงเซินของเรา วิชาอื่นๆ ล้วนสอบได้ดีทีเดียว มีก็แต่วิชาภาษาจีนที่...เรียงความยังคงโดนหักคะแนนเยอะทีเดียว รวดเดียวละ ครูภาษาจีนเตรียมคุยกับเธอเป็นการส่วนตัวแล้ว"

เห็นผลสอบแต่ละวิชาของจีนจึงเซินแล้ว คนในห้องล้วนอดไม่ได้ที่จะหันมองไปข้างหลัง

เหมือนกับตอนประกาศผลสอบปลายภาคของเทอมที่แล้วไม่มีผิดเพี้ยน เจ้าตัวถือปากกาและก้มหน้าก้มตา ไม่สนใจคะแนนของตนเลยสักนิด

นี่คือผู้ยิ่งใหญ่สินะ ทุกคนทอดถอนใจอยู่ลึกๆ

เธอเลื่อนลงไป "มีเวลาไม่มาก ครูขอเน้นการขึ้นชมนักเรียนไม่กี่คนที่มีความก้าวหน้ามากที่สุดสักหน่อยก็แล้วกัน หวังลู่อัน หูอวีเคอ จีนเสี่ยวเสี่ยว... อวีผ่าน"

อวีผ่านกำลังคิดว่าทำไมจีนจึงเซินถึงได้ยอดเยี่ยมอีกแล้ว แต่ทันใดนั้นก็ได้ยินชื่อของตน จึงเงยหน้าโดยอัตโนมัติ

"คะแนนรวมขึ้นมาแปดสิบกว่าคะแนน โดยเฉพาะคณิตศาสตร์ จากเก้าคะแนนขึ้นมาเป็นสี่สิบเก้าคะแนน" จวงฝางจินมองเขาด้วยรอยยิ้มบางๆ "เธอเรียนได้แล้วไม่ใช่หรือไง"

เล็กคาบแรก ครูแต่ละวิชาทยอยเข้ามา ให้ตัวแทนของแต่ละวิชา แจกกระดาษข้อสอบ

"เซี่ย! เซี่ย!" หวังลู่อันว่า "เซี่ย!"

อวี๋ฝานอารมณ์เสีย "...ปวยก็ไปรักษาซะ"

หวังลู่อันคิดว่ากระดาษข้อสอบวิชาคณิตศาสตร์ของอวี๋ฝานมาดูให้ละเอียด "ไม่ถึงสองอาทิตย์นายแม่งได้คณิตขึ้นมาได้สี่สิบคะแนนเลย? ข้อสอบคณิตที่นายสอบซ่อมยากมากไม่ใช่หรือไง"

อวี๋ฝานกดมุ้มปากกลบ แสร้งเอ่ยอย่างไม่ใส่ใจ "ก็แค่เรียน..."

"เด็กท็อป นายเองก็เก่งสุดยอดไปเลย!" สีหน้าของจวงเสียนจึงเต็มไปด้วยความเลื่อมใส "แค่สองอาทิตย์ก็เอาโคลนสองก้อนฉาบกำแพงได้*!"

"..."

ใครเป็นโคลนนะ

อวี๋ฝานเพิ่งหลังกับพนักเก้าอี้ อัดไม่ได้ที่จะมองไปด้านข้างแวบหนึ่ง แปลกมาก

ทั้งๆ ที่เงินจิ่งเซินไม่มีอารมณ์ใดๆ เหมือนกับตอนที่รู้ว่าตัวเองเป็นที่หนึ่งของสายชั้นเมื่อคืนนี้แท้ๆ แต่อวี๋ฝานกลับรู้สึกได้ว่าตอนนี้อีกฝ่ายมีความสุขนิดหน่อย

เงินจิ่งเซินเอ่ยอย่างราบเรียบ "ไม่ใช่เพราะฉันทั้งหมดหรอก พวกเขา มีพรสวรรค์"

"ไม่ต้องพูดอีกแล้วเด็กท็อป" หวังลู่อันว่า "คะแนนครั้งนี้ พอพอฉันเห็นก็ถึงขั้นเอาเงินยัดใส่มือฉันอย่างกับจะเป็นบ้า...วันหยุดนี้ฉันกับอวี๋ฝานเป็นเจ้าภาพเอง จะชวนนายไปเที่ยวที่ถนนไปเล่นทั้งวันเลย!"

อวี๋ฝาน "...?"

* เอาโคลนฉาบกำแพงได้ มาจากสำนวน 'โคลนฉาบกำแพงไม่ได้' หมายถึงมีความสามารถอ่อนด้อยหรือมาตรฐานต่ำทำอะไรไม่ได้เรื่อง

ใครจะไปเที่ยวกับเขากัน

พาหนอนหนังสือประเภทนี้ออกไปด้วยมีอะไรน่าสนใจ

จางเสียนจึงกำลังจะบอกว่าเด็กที่อปไม่มีวันหยุดหรอก ก็เห็นเงินจิงเงิน
หันหน้าไปถามเพื่อนร่วมโต๊ะของเขา "จริงหรือ"

อวีฝาน "..."

สองมือของอวีฝานซุกกระเป๋ากางเกง เปล่งเสียงอืมออกมาจากลำคอ
อย่างแผ่วๆ

หวังลู่อัน "งั้นก็ตกลงตามนี้! ฉันคิดไว้เรียบร้อยแล้ว เราไปกินข้าวเที่ยงกัน
ก่อนสักมื้อ ตอนบ่ายก็หาอะไรทำสักหน่อย ร้องเพลง ดูหนัง เล่น Escape Room
ได้หมด..."

อวีฝานรู้สึกว่าเขาหนวกหู กำลังคิดจะไล่คนไป

ทันใดนั้นเงินจิงเงินก็หยิบถุงสีขาวใบหนึ่งที่ใส่กระดาษปึกหนึ่งไว้ออกมาจาก
กระเป๋าเป้และวางไว้บนโต๊ะของอวีฝาน

อวีฝานตะลึงงัน แล้วถามอย่างระแວดระวัง "อะไร"

"ของขวัญที่การสอบก้าวหน้า"

"อะ? ไม่หรอกมั้งเด็กที่อป มีของเขาแต่ไม่มีของฉัน?" หวังลู่อันพลันรู้สึก
ไม่ยุติธรรม

เห็นอวีฝานไม่แตะต้อง เขาก็ใช้นิ้วเปิดถุงพลาสติกใบนั้นอย่างนี้ก็อจฉา
จนเผยให้เห็นของที่อยู่ข้างใน ดูไปพลางพูดไปพลาง "เด็กที่อป นายนี้ไม่ไหว
เลยนะ ทำไม่ลำเอียงละเนี่ย ไม่ว่ายังไงก็ต้องให้ฉัน..."

ถุงพลาสติกแบบบนหน้ากระดาษ ตารางคัดอักษรที่อยู่อ่านบนโผล่ออกมา
วับๆ แวมๆ

"แบบคัดลายมือ" เงินจิงเงินถาม "นายเองก็อยากได้?"

หวังลู่อัน "ขอบใจ ไม่ต้องแล้ว ฉันคิดๆ ดูแล้วนายกับอวีฝานสนิทกัน
มากกว่าฉันนิดหน่อยจริงๆ นั่นแหละ จะลำเอียงก็เป็นเรื่องธรรมดา ฉันไม่นอยใจ
หรอก"

อวีฝาน "..."

เขาหันไปถาม "นายหมายความว่าไง ด่าฉันว่าตัวหนังสือชั่วเหร?"
หวังลู่อันคิดอย่างแสดกตื้นว่าคำพูดนี้นายเองก็ถามออกมาได้ด้วย?
เฉินจิงเฉินอธิบาย "ภาษาจีนของนายโดนหักคะแนนสอบห้าคะแนน"
"ห้าคะแนนแล้วมันทำไม ฉันมีตั้งหกสิบเอ็ดคะแนนให้เขาหัก"
"ข้อสอบหักมากที่สุดได้แค่ห้าคะแนน"

"..."

หวังลู่อันมือบอน พลิกเปิดแบบคัดลายมือพวกนั้นครู่หนึ่ง "เฮ้ย อวีฝาน
แบบคัดลายมือแผ่นแรกเป็นคำว่า 'ฝาน' ในชื่อนายด้วย"

"ฉันพรีนตเอง" เฉินจิงเฉินกล่าว "ฝึกจากชื่อก่อนก็แล้วกัน"

เคอถึงที่ฟังอยู่นานมากอดไม่ได้ที่จะพูดแทรกขึ้นมา "ไม่ใช่ว่าเขียนชื่อมา
ตั้งหลายปีแล้วเหอ ยังต้องฝึกอีก?"

จางเสียนจิงฉวยโอกาสดึงม้วนข้อสอบที่อยู่บนโต๊ะของอวีฝานออกมาแล้ว
ตั้งขึ้นให้เพื่อนร่วมโต๊ะของเธอดูชื่อที่อวีฝานเขียน "เธอดูสิ"

เคอถึง "...ดูเหมือนว่า...ฝึกสักหน่อยก็ได้"

อวีฝาน "..."

อวีฝานกั๊ดฟัน เตรียมจะยัดแบบคัดลายมือใส่เข้าไปในปากเฉินจิงเฉิน

"ไอนี้พรีนตเองได้ด้วยเหอ...จริงด้วย แบบคัดลายมือแผ่นถัดไปเป็น
ตัวอักษรฝาน" หวังลู่อันพลิกไปอีกหน้า "จั้นแผ่นต่อไป...เอ๊ะ? เฉิน?"

เขาพลิกอีกครั้ง "จิง"

เขาชะงัก ก่อนจะพลิกอีก "...เฉิน?"

จางเสียนจิงและเคอถึง "..."

อวีฝาน "..."

บทที่ 37

ระหว่างโต๊ะทั้งสองตกอยู่ในความเงียบอันแปลกประหลาด พวกเขา
ล้วนถูกของขวัญชิ้นนี้ทำเอาสั่นสะเทือนกันไปหมด

อวีผ่านฝึกเขียนชื่อตัวเขาเองจนยังเข้าใจได้

แต่จะฝึกชื่อนายไปทำไมเนี่ย

อีกอย่างของขวัญนี้นะ คนอื่นชอบหรือเปล่าเขาไม่รู้ แต่อวีผ่านจะต้อง
ไม่ชอบแน่นอน

หวังลู่อันมีเมื่อนึกๆ รู้สึกสนใจใคร่รู้หน่อยๆ ว่าด้านล่างของแบบคัดลายมือ
แผ่นนี้เป็นตัวอักษรอะไร ดังนั้นเขาจึงพลิกต่อไปอย่างควบคุมตัวเองไม่ได้...

ปัง

อวีผ่านใช้มือข้างหนึ่งกดลงบนแบบคัดลายมือ

หวังลู่อันคิดในใจว่าเป็นอย่างที่คิดไว้...

เพียงเห็นอวีผ่านคว้าถุงสี่ขาขึ้นมา ขมวดคิ้วอย่างนี้รังเกียจพลงยัด
แบบคัดลายมือเข้าไปในลิ้นชักของตน จากนั้นก็หันไปถาม "เงินจิ้งจิน นาย
วอนโดนตีสินะ?"

หวังลู่อัน "...?"

เพื่อนยาก นายยัดผิดที่หรือเปล่า ไม่ใช่ว่าควรยัดกลับไปในลิ้นชักของ
เด็กที่อปหอกเหวอ

เจ้าตัวที่ให้ของขวัญมีสีหน้าสงบนิ่ง แขนข้างหนึ่งวางบนโต๊ะสบายๆ

นิ้วหนีปากกาอย่างไม่ค่อยมีแรง

"ก่อนหน้านี้ไม่เคยพริ้นต์แบบคัดลายมือ ก็เลยใช้ชื่อตัวเองลงดูสักหน่อย"
เจินจิ่งเชินว่า "ถ้าไม่อยากเขียนของพวกนั้นจะโยนทิ้งก็ได้"

"...ต้องให้นายสอน? ก่อนโยนทิ้งฉันยังจะฉีกเป็นเศษเล็กเศษน้อยด้วย"
เจินจิ่งเชิน "อืม"

จางเสียนจิ่งหรีตา สายตาวนเวียนอยู่ระหว่างคนทั้งสอง
ทำไมเธอถึงรู้สึกว่ามีตรงไหนแปลกๆ แต่ก็บอกไม่ถูก
กริ่งเข้าเรียนดังขึ้น ครูชีวิทยาปรากฏตัวอยู่ด้านนอกตรงระเบียงทางเดิน
หวังลู่อันกำลังจะกลับไปที่นั่ง จู่ๆ ก็นึกถึงอะไรสักอย่าง ก่อนจะแบมือ
ไปทางอวี๋ฝาน "ทำไมนายขี้เกียจขนาดนี้เนี่ย ถึงขะก็จะอยู่ข้างหลัง ฉันช่วยทั้งให้นาย
เลยดีกว่า"

เจินจิ่งเชินที่กำลังดึงหนังสือเรียนออกมาพลันหยุดชะงัก ยกหนังตาก
กวาดมองเขาอย่างเฉยเมยแวบหนึ่ง

หวังลู่อัน "...?"

มือของเขาถูกดันออกไป

"ฉันจะทิ้งเอง" อวี๋ฝานเอามือใส่เข้าไปในกระเป๋ากางเกงอีกครั้ง กล่าว
อ้อมแอ้มอย่างรวดเร็ว "กลับไปที่นั่งนายซะ"

หวังลู่อัน "..."

เดิมทีอวี๋ฝานวางแผนไว้ว่าพอสอบกลางภาคเสร็จก็จะเผาแบบฝึกหัด
'ห้าสาม'* 'หกเจี๋ย' อะไรพวกนั้นที่อยู่ในลิ้นชักทิ้งให้หมด จากนั้นก็ลับบนโต๊ะเรียน
ไปเลยสามวันสามคืน

แต่แผนการตามไม่ทันการเปลี่ยนแปลง สภาพของอวี๋ฝานสองสามวันมานี้
เหมือนกับสองสัปดาห์ก่อน ทุกคาบล้วนทำค้างฟังด้วยความเกียจคร้าน

ก้มหน้าก้มตาอ่านหนังสืออย่างลำบากกลับมาสองสัปดาห์ ทำเอา

* ห้าสาม คือหนังสือสอบเข้ามหาวิทยาลัยของจีนที่รวบรวมข้อสอบจริงห้าปีและข้อสอบเสมือนจริงสามปี
นอกจากนี้ยังประกอบด้วยการสรุปเนื้อหา การวิเคราะห์โจทย์ และการแกว่งข้อสอบ

นาฬิกาชีวิตของเขารวนไปหมด ตอนกลางวันไม่หลับ ตอนกลางคืนที่ยังคืน
 คูคลิวิติโออธิบายเจตย์ที่เงินจิ้งเงินส่งมาจากวังแล้ว

ทั้งๆ ที่เมื่อก่อนมักจะวิติโอคอลล์กับเงินจิ้งเงินจนถึงตีสองแท้ๆ...

วันศุกร์ระหว่างพักคาบ จั่วควนชะงักตัวออกมาจากหน้าต่าง "อวีผ่าน
 ไปกัน ไปสูบบุหรี่ที่ห้องน้ำ!"

"ไม่สูบ" อวีผ่านปฏิเสธ "สูบแล้วจะไม่หลับในคาบ"

"ไม่สูบนายก็ไม่หลับเหมือนกัน ฉันดูออกน้า นายคิดจะเอาชนะฉันไป
 จนจบ ม.ปลาย ละสิ" หัวงูอันยักษ์ไหลแล้วเดินออกไปข้างนอก ง่วงจนลืมตา
 แทบไม่ขึ้นแล้ว "ไป จั่วควน ฉันจะไปสูบเป็นเพื่อนนายเอง"

"อวีผ่าน! เงินจิ้งเงิน!" เกาส์ยืนตะโกนอยู่ที่หน้าประตูห้องเรียน "ครูเรียกให้
 พวกนายไปที่ออฟฟิศหัวหน้าครู!"

หมู่uangมือออฟฟิศสองห้อง ห้องหนึ่งอยู่ที่อาคารสำนักงานครู อีกห้องหนึ่ง
 อยู่ที่ชั้นล่างอาคารครูห้องเจ็ดเพื่อสะดวกในการตรวจตราห้องเรียน หมู่uangจะอยู่
 ที่ห้องเรียนของอาคารหลังนี้สัปดาห์ละสัปดาห์

ทั้งสองคนเพิ่งมาถึงด้านนอกออฟฟิศ อวีผ่านมองเข้าไปข้างในแวบหนึ่ง
 ตรงข้ามโต๊ะทำงานของหมู่uangมีผู้หญิงคนหนึ่งนั่งอยู่ ดึงเชือกที่ยื่นอยู่
 ด้านหลังเธอ สองมือประสานกันอยู่หน้าลำตัว

เงินจิ้งเงินกำลังจะเคาะประตู แขนเสื้อก็ถูกคนดึงเอาไว้

"เข้าไปแล้วไม่ต้องพูด" อวีผ่านทั้งทำด้วยประโยคนี้นั่งก่อนจะยื่นมือไป
 เปิดประตู แล้วตะโกนอย่างเฉื่อยชา "รายงานตัวครับ"

อวีผ่านกวาดตามองดึงเชิวยวราดหนึ่ง อีกฝ่ายเห็นเขาก็กตศิริชะงักงัน
 กว่าเดิมทันที แม้แต่ไหล่ก็ยังยกขึ้นเล็กน้อย

ก่อนหน้านี้แม่ของดึงเชิวยวเคยเจออวีผ่านมาแล้วครั้งหนึ่ง ครั้งนี้เห็นเขา
 อารมณ์ก็ยังคุกรุ่นยิ่งกว่าเดิม

"หัวหน้าครู คุณดูสิ!" หญิงวัยกลางคนชี้อวีผ่าน ใบหน้าของเธอชูปตอบ
 น้ำเสียงเดือดดาล "คุณดูลูกชายของฉันสิ พอเห็นเขาก็กลัวแล้ว! แสดงว่า
 ลูกชายฉันจะต้องถูกเขารังแกบ่อยๆ แน่نون!!"

หุผางโบกมือ "อ๊อ้ย ผู้ปกครองอย่าเพิ่งโมโห พวกเราคุยดีๆ กันเถอะครับ"

รอผู้หญิงคนนั้นสงบสติลงเล็กน้อยแล้ว หุผางถึงได้มองไปทางคนทั้งสองที่เพิ่งเข้ามา "อวี๋ฝาน เธอพูดเองสิ หลังจากที่โรงอาหารตอน ม.ปลายปีหนึ่ง ครั้งนั้นแล้วเธอยังรังแกตึงเซียวอีกไหม"

อวี๋ฝานเอ่ย "ไม่มีครับ"

"งั้นทำไมเขาถึงกลัวเธอขนาดนี้ล่ะ!" แม่ของตึงเซียวถาม

"ไม่รู้ครับ อาจเป็นเพราะลูกชายคุณกระจอกละมั้ง"

ผู้หญิงคนนั้นระเบิดอารมณ์ในชั่วพริบตา เธอตอบโต้ที่หนึ่ง "เด็กอย่างเธอเป็นอะไรกันไปหมด พูดอะไรนะ ผู้ปกครองของเธอล่ะ ครั้งก่อนผู้ปกครองของเธอก็ไม่มา! ไม่ได้ ฉันจะต้องพบผู้ปกครองของเธอ ให้พวกเขาสั่งสอนเธอให้ดี..."

อวี๋ฝานทำตัวสบายๆ "ไม่ต้องห่วงหรอก คุณแลลูกชายของคุณให้ดีก็พอ คุณดูเซาซี เส่ส่วงจนกลายเป็นยังงี้ไปแล้ว"

หุผางขมวดคิ้ว กำลังจะบอกให้เขาพูดดีๆ ทว่ากลับเห็นผู้หญิงตรงหน้าจู่ๆ ก็บันดาลโทสะ คิ้วกระเป๋าทือขึ้นมาแล้วฟาดไปที่หน้าของนักเรียน!

ก้นบึ้งดวงตาของอวี๋ฝานเย็นยะเยือก กำลังจะเคลื่อนไหว ทันใดนั้นปากก็ถูกคนคว้าไว้แล้วดึงไปข้างหลัง...

เงินจิ้งเซ็นยืนอยู่ตรงหน้าเขา พอยกมือขึ้นกระเป๋าทือของผู้หญิงคนนั้นก็ถูกเขาปิดออกไปและหล่นลงบนพื้น

ประตูออฟฟิศถูกเปิดออก จวงฝ่างจินมาถึงทันเวลา เธอเห็นเหตุการณ์เมื่อก้นนี้ตรงหน้าต่าง ทั้งตกใจและไม่เข้าใจ "เกิดอะไรขึ้นคะหัวหน้าครู วันนี้ตึงเซียวจะขอโทษนักเรียนในห้องของฉันไม่ใช่หรือคะ ผู้ปกครองท่านนี้กำลังทำอะไร"

ทางโรงเรียนใช้เวลาหลายวันในการตรวจสอบเรื่องที่นักเรียนโดนสอ

พวกเขาเช็กกล้องวงจรปิดที่ประตูหลังเป็นอันดับแรก พบว่าสามารถถ่ายปากตรอกของตรอกเล็กๆ ใกล้เคียง กับสนุกเกอร์คลับไว้ได้พอดี สามารถเห็นได้อย่างชัดเจนว่าอวี๋ฝานถูกคนของโรงเรียนขังๆ พาเข้าไปจริงๆ และเงินจิ้งเซ็นก็เป็นคนเข้าไปพาเขาออกมาจริงๆ

หลังจากนั้นพวกเขาได้ติดต่อกับผู้ดูแลของโรงเรียนข้างๆ ผู้ดูแลอาศัยลักษณะเด่นของรูปลักษณ์ภายนอกตามหานักเรียนกลุ่มนั้นเจออย่างรวดเร็ว คนเหล่านั้นเองก็ไม่ได้สนิทสนมอะไรกับดิงเซียวอยู่แล้ว อยากรากตัวดันเรื่องออกมาจับผิดชอบใจจะขาด จึงเล่าทุกอย่างโดยไม่มีการกลั่นแกล้งแต่คำเดียว

ในโทรศัพท์มือถือของนักเรียนหัวเกรียนยังมีประวัติการสนทนากับดิงเซียว ความจริงกระจ่างอย่างรวดเร็ว ดิงเซียวรู้ว่าอวี๋ฝานกับคนของโรงเรียนข้างๆ มีความแค้นกัน จึงร่วมมือกับฝ่ายนั้นทำเรื่องนี้ออกมา

คนของโรงเรียนข้างๆ อยากรจะต่ออวี๋ฝานเพื่อระบายโทสะ ดิงเซียว อยากรจะรายงานว่าเขามีเรื่องชกต่อยเพื่อให้เขาลาออกจากโรงเรียน

แต่พวกเขาต่างคิดไม่ถึงว่าอวี๋ฝานที่เมื่อก่อนถูกพวกมัธยมปลายป้อน และป้อนผลัดกันนัดต่อย ต่อยจนจมูกช้ำหน้าวมก็ไม่ร้องสักอะ คราวนี้ถึงกับเอาเรื่องชกต่อยไปฟ้องครูเพื่อขอสอบสวน

"ดิงเซียวบอกว่าเขาถูกอวี๋ฝานรังแกที่โรงเรียนมานาน ถึงได้ทำเรื่องประมาทนี้ขึ้นมา" หนุมางปวดหัว เคาะโต๊ะพลางกล่าวอย่างจริงจัง "แต่ผู้ปกครองท่านนี้ การกระทำเมื่อครูๆ ของคุณเองก็เป็นการใช้ความรุนแรง ถ้าคุณอยากจัดการเรื่องนี้ให้ดีขึ้นจริงๆ ละก็นั่งลงครับ ไม่งั้นคงได้แต่ต้องเชิญคุณออกไปตอนนี้ พวกเราค่อยคุยกันอีกทีคราวหน้า"

ผู้หญิงคนนั้นสุดลมหายใจเข้าลึกๆ หลายที่ถึงได้ฝันสงบสติอารมณ์ จากนั้นก็ถลึงตาใส่อวี๋ฝานด้วยความเดือดดาลที่หนึ่ง

น่าเสียดายที่นักเรียนชายอีกคนบังตรงหน้าเขาไว้ตลอด นักเรียนชายคนนั้นสูงมาก สายตานี้ของเธอจึงไม่สามารถส่งไปถึงได้

กระทั่งเงินจึงเซ็นคลายบาของเข อวี๋ฝานถึงได้สติกลับมา

จวงฝางฉินปิดประตู ยืนอยู่ตรงหน้าพวกเขาสองคน "ผู้ปกครองท่านนี้ คุณบอกว่านักเรียนห้องฉันรังแกลูกของคุณ ไม่ทราบว่ามีหลักฐานไหมคะ"

"ยังต้องการหลักฐานอีกเหรอ" แม่ของดิงเซียวว่า "ตอน ม.ปลายปีหนึ่ง เขาเอาถาดข้าวคว่ำใส่หัวลูกชายฉัน คุณก็ช่วยขอโทษแทนเขาไม่ใช่เหรอ ตอนนั้นทำไม่ยังมีหน้ามาถามคำถามประมาทนี้กับฉันอีก"

จวงฝางจิน "เรื่องนั้นอวี๋ฝานได้รับโทษแล้ว คุณจะอาศัยแค่เรื่องนี้มาตัดสินว่าหลังจากนั้นอวี๋ฝานยังรังแกลูกของคุณไม่ได้ ดังนั้นตกลงว่าคุณมีหลักฐานหรือเปล่าคะ"

ทันใดนั้นอวี๋ฝานก็นึกถึงเรื่องเมื่อตอนมัธยมต้นปีสาม มีนักเรียนชายมานัดต่อยกับเขาและเขาก็ต่อยจนฟันของอีกฝ่ายหลุด

หลังจากนั้นนักเรียนชายคนนั้นก็พาผู้ปกครองหลายคนมาหาถึงโรงเรียน ขณะเดียวกันทางโรงเรียนก็แจ้งให้อวี๋ซำยหึงทราบ

ตอนนั้นเขายืนอยู่ในออฟฟิศ ถูกผู้ปกครองของอีกฝ่ายหลายคนรุมด่า ทั้งยังถูกผลักอีกด้วย เขาไม่ได้ตั้งตัวจึงถูกผลักอย่างง่ายดาย

ขณะนั้นอวี๋ซำยหึงสูบบุหรี่ เตะหลังเขาทีหนึ่ง จากนั้นก็กล่าวขอโทษผู้ปกครองของอีกฝ่ายด้วยรอยยิ้ม บอกว่ากลับบ้านไปจะสั่งสอนให้ดีๆ

นับแต่นั้นมาหากเจอกับผู้ปกครองที่ลงไม้ลงมือเหล่านั้น อวี๋ฝานก็จะตอบโต้ตลอด

แต่ตอนนี้เวลานี้

เขามองคนสองคนที่อยู่เบื้องหน้าตน จู่ๆ เรียวแรงที่เพิงพลุ่งพล่านขึ้นมา ก็หายไป บ่าอ่อนคลายลงอย่างอธิบายไม่ถูก

ช่างเถอะ

เขาอาศัยที่ทำเลที่นั่งลงบนที่เท้าแขนของโซฟาโดยตรง

ผู้หญิงคนนั้นขมวดคิ้ว หันหน้ามองไปทางลูกชายของเธอ "มา ลูกรักเล่าเรื่องที่ลูกบอกแม่ที่บ้านอีกรอบสิ ไม่ต้องกลัว แม่อยู่ตรงนี้"

ติงเซียวที่หัดตัวอยู่ตรงมุมไม่พูดไม่จามองแม่ของเขาแวบหนึ่ง ในที่สุดก็เอ่ยปากเสียงเบา "เขา...ต่อยมม ทะ...ที่ห้องน้ำชั้นหนึ่งของตึกปฏิบัติการ"

ผู้หญิงคนนั้น "พวกคุณดูสิ! เขาต่อยลูกชายฉัน!"

สถานที่ที่ติงเซียวบอกเป็นมุมที่ทางโรงเรียนไม่ได้ติดตั้งกล้องวงจรปิดเวลานั้นหuangนิกเสียใจภายหลังแล้ว เสียใจมาก ตอนนั้นเขาคิดว่ามูมอับนั้นไม่ได้ใหญ่โต จึงไม่จำเป็นต้องเปลืองเงินเพิ่มจริงๆ...

เสียงเอื่อยเอื่อยของอวี๋ฝานดังมาจากทางด้านหลัง "หนึ่งผู้ใหญ่หนึ่งเด็ก

มาชนเครื่องกระเบื้อง* ถึงที่นี่เลย?"

"เธอเจิบซะ" จวงฝางฉินถลึงตาใส่เขาทีหนึ่งแล้วมองไปทางแม่ของติงเซียวอีกครั้ง "เขาต๋อยเมื่อไหร่ ตอนนั้นแกวๆ" นั้นมีเพื่อนคนอื่นหรือเปล่า บนตัวติงเซียวมีแผลไหม้คะ"

"โอเค คุณอยากให้บนตัวลูกชายฉันมีแผลให้ได้สินะ?" แม่ของติงเซียวขมวดคิ้ว "ฉันไม่เข้าใจเลย คำพูดของนักเรียนที่ซื่อสัตย์ ผลการเรียนดี เคยเข้าสนามสอบห้องหนึ่งมาหลายครั้งอย่างลูกชายฉันพวกคุณไม่เชื่อ พวกคุณเชื่อนักเรียนอย่างเขา..."

"เขาโกงเข้ามา" เสียงอันเย็นชาตัดบทเธอ

ออฟฟิศพลันเงียบลง

ติงเซียวที่ก้มหน้าก้มตาอยู่ตลอดเงยหน้าขึ้นมาทันใด มองเงินจิ้งเงินอย่างงุนงง

แม่ของติงเซียวตะลึงงัน ยังไม่ทันได้สติกลับมาชั่วขณะ "เธอพูดเหลวไหลอะ..."

"สอบกลางภาคกับปลายภาคของ ม.ปลายปีหนึ่ง เมื่อเทอมที่แล้ว เขาโกงหมด ผมเห็นกับตา" เงินจิ้งเงินกล่าวอย่างราบเรียบ "ซ่อนมือถือไว้ในรองเท้า ถ้าเปิดดูกล้องวงจรปิดตอนนี้ล่ะก็น่าจะเห็นนะครับ"

ในการสอบแต่ละครั้งโรงเรียนของพวกเขาล้วนเปิดกล้องวงจรปิด และจะมีครูคนหนึ่งคอยจับตาดูอยู่น่ามอนิเตอร์

แต่ปกติกล้องวงจรปิดจะใช้แค่หลังจากครูจับได้ว่านักเรียนโกงเท่านั้น จึงจะตรวจสอบออกมาเพื่อยืนยัน ถึงอย่างไรครูคนเดียวก็ไม่มีทางดูแลห้องเรียนยี่สิบห้องได้ทั่วถึงอยู่แล้ว

เงินจิ้งเงินตามอวี๊ฟานมา เมื่อก็ยังช่วยอวี๊ฟานอีก ดังนั้นจิตใต้สำนึกของแม่ติงเซียวจึงถือว่าเขานักเรียนห่วยๆ เหมือนกับอวี๊ฟาน "เธอเห็นได้ยังไงกัน! สองครั้งนี้เขานั่งสอบอยู่ที่ห้องหนึ่ง..."

* ชนเครื่องกระเบื้อง เป็นพฤติกรรมของมิฉาซีฟี่เริ่มมาจากการจงใจทำให้คนอื่นชนสิ่งของที่แตกหักง่ายแล้วเรียกร้องค่าเสียหาย แต่ปัจจุบันรวมถึงการสร้างสถานการณ์ทำให้ตัวเองเป็นเหยื่อหรือผู้เสียหายทุกรูปแบบ

"เฮ้ย ทำความรู้จักหน่อยสิ" จู่ๆ คนที่นั่งอยู่บนโซฟาที่เอียงศีรษะออกมาจากด้านหลัง

อู๋ฝานอดไม่ได้ที่จะยื่นมือออกไป ปลายนิ้วสะกิดแขนเงินจิงเจิน ซึ่งไปพลงพูดไปพลง "เขา ที่หนึ่งของสายชั้น สอบทุกครั้งนั่งอยู่ห้องหนึ่งตลอด โต๊ะแรกของห้องหนึ่งเขียนชื่อเขาติดอยู่ ทั้งนิสัยและการเรียนลากลูกชายคุณไปบนถนนแปดร้อยสายได้ด้วยซ้ำ เอาลูกชายคุณมาเทียบกับเขา ลูกชายคุณคู่ควรหรือไม่"

คนอื่น ๆ "..."

ผู้หญิงคนนั้นยืนนิ่งๆ อยู่ที่เคยหลายวินาที จากนั้นก็กลืนเก็บกระเป๋านั้นขึ้นมาแล้วพุ่งไปหาอู๋ฝานอีกครั้ง

หูผางหน้านิ้วคิ้วขมวด รีบเข้าไปดึงคนไว้ "ห้ามตีนักเรียนครับ! คุณจะเป็นนักเรียนของโรงเรียนเราไม่ได้! ครูจวง! คุณให้พวกเขาสองคนกลับไปก่อน!"

จวงฝ่างจินจึงหิ้วนักเรียนทั้งสองคนของตนกลับไปออฟฟิศ

เธอดูเหมือนจะติดต่อกันเจ็ดอีกกว่าจะหายใจคล่องขึ้นมา

ครูประจำชั้นห้องแปดถือแผนการสอนกลับมาที่ออฟฟิศ เมื่อมองดูภาพฉากนี้ก็อดพูดด้วยรอยยิ้มไม่ได้ "ทำไม ยืนทำโทษอยู่เหรอ"

จวงฝ่างจิน "อยากด่านะ แต่เรื่องในวันนี้พวกเรามีเหตุผล ไม่รู้จะด่าอะไรก็เลยให้พวกเขายืนสักแป๊บหนึ่ง ฉันมองก็หายโมโหเอง"

ทั้งสองคนที่ยืนอยู่ตรงหน้าเธอ "..."

"ได้ยินมาแล้ว เมื่อกัฉันผ่านออฟฟิศหัวหน้าครูมา บอกว่าเดี๋ยวจะไปเช็คกล้องวงจรปิดของสนามสอบนะ" ครูประจำชั้นห้องแปดนั่งลงและเอ่ย "เธอยังดีนะตรวจสอบให้ชัดเจนก็แก้ปัญหาได้...เด็กคนนั้นในห้องฉันนะสิที่ทำให้ฉันหงุดหงิด"

จวงฝ่างจิน "ทำไม"

ยังจะคุยกันอีก

อู๋ฝานดูเวลาแวบหนึ่ง ก่อนสะกิดหลังมือเงินจิงเจิน แล้วเอ่ยเสียงเบา "โกหกเธอหน่อย บอกว่านายปวดท้อง"

เงินจิงเจินเอียงศีรษะลงมาและตอบเสียงเบา "ทำไมนายไม่โกหกเองล่ะ"

"..."

นายจะพูดก็พูดไปสิ จะขยับมาชิดทำไม

อวีผ่านขยับไปข้างหลัง "นายโง่หรือไง คำพูดฉันเธอไม่เชื่อหรือ"

เงินจึงเซิน "นั่น..."

"พูดสิ เสียงดังหน่อย" จวงฝางจินว่า "ฉันกับครูกู้อรพวงเธอพูดเสร็จค่อยคุยกันอีกที"

อวีผ่าน "..."

เมื่อทั้งสองคนเจียบกันหมดแล้ว จวงฝางจินถึงได้เหลือกตาขาวใส่ "คุณพูดต่อสิครูกู"

"คืออย่างนั้นะ ฉันไปเจอจดหมายรักที่เขียนโดยนักเรียนหญิงคนหนึ่งในห้องฉันนะ โอ๊ย น่าขนลุกจะตาย...ฉันยังไม่กล้าอ่านจนจบเลย"

"ช่วยไม่ได้ นักเรียนสมัยนี้มีป๊อปี้เลิฟกันทั้งนั้น" จวงฝางจินส่ายหน้าพลางทอดถอนใจ

"นี่ไม่ใช่ประเด็นสำคัญสักหน่อย ประเด็นสำคัญคือชื่อผู้รับของจดหมายฉบับนั้นเป็นนักเรียนชายของห้องพวกคุณนะสิ" ครูกูเงยหน้าขึ้น "ถือโอกาสตอนที่เขาก็ออยู่ที่ออฟฟิศนี้แหละ ฉันจะพูดตรงๆ เลยแล้วกัน ฉันไม่อนุญาตให้นักเรียนในห้องมีแฟน ถ้าสุดท้ายนักเรียนหญิงคนนั้นยังคงส่งความรู้สึกไปถึงเธอผ่านช่องทางอื่นโดยยุติ เธอต้องยึดมั่นความบริสุทธิ์ใจของตัวเองเอาไว้นะ นักเรียนอวี"

อวีผ่าน "..."

เงินจึงเซินกะพริบตาทีหนึ่งโดยไม่แสดงท่าทีอะไร

"คุณสบายใจได้" จวงฝางจินกล่าวอย่างภาคภูมิใจ "ตั้งแต่ ม.ปลายปีหนึ่งจนถึงตอนนี้ อวีผ่านได้รับโทษทุกอย่างเท่าที่จะรับได้แล้ว มีแค่ข้อป๊อปี้เลิฟนี้ข้อเดียวที่ไม่เคยแตะต้องเลย"

อวีผ่านสีหน้าเย็นชา ไม่พูดไม่จา

นี่กำลังชมเขาใช่ไหม

ครูกู "ฉันรู้ค่ะ แต่ไม่กลัวว่าหนึ่งหมื่นกลัวก็แต่หนึ่งในหมื่น* นะสิ สาวๆ"

* ไม่กลัวว่าหนึ่งหมื่นกลัวก็แต่หนึ่งในหมื่น หมายถึงไม่กลัวว่าเหตุการณ์ที่อยู่ในความคาดหมายจะเกิดขึ้นหมื่นครั้ง แต่กลัวจะเกิดเหตุการณ์ที่ไม่คาดคิดเพียงครั้งเดียว

ในห้องเราสวयกันจะตายไป"

"สบายใจได้ๆ ไม่เกิดขึ้นแน่นอน" จวงฝางฉินเงยหน้าถาม "อวี๋ฝาน ครู
รับปากครูอยู่แล้ว เธออย่าทำให้ครูผิดหวังล่ะ"

อวี๋ฝาน "หรือไม่ผมเขียนหนังสือรับรองให้ครูดีไหมครับ รับรองว่าจะ
ไม่มีความรักตลอด ม.ปลาย เลย"

"ไม่ต้องถึงขั้นนั้นหรอก" ในที่สุดจวงฝางฉินก็หัวเราะออกมา เธอออกไปทาง
คนที่อยู่ข้างๆ อวี๋ฝานแล้วพูดเล่นๆ "จิ่งเติน เธอเป็นเพื่อนร่วมโต๊ะเขา ต่อไป
ช่วยครูจับตาดูเขาดูด้วยนะ"

อวี๋ฝาน "...?"

"ครับ" เจินจิ่งเตินตอบรับอย่างเรียบเฉย "จะไม่ให้เขาคบกับคนอื่น"

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่

<https://bit.ly/3rP3ZGw>